

Arrest

nr. 122 376 van 11 april 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van X, op 23 augustus 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 mei 2013 tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 4 september 2013 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DHONDT, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 16 mei 2013 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van

het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

Wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

(..)

+ kind (..)

Gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

De betrokkene voldoet niet meer aan één van de voorwaarden van artikel 10 van de wet (artikel 11, §2, eerste lid, 1°).

De vervoegde vreemdeling bewijst niet voldoende dat hij beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in §5 van artikel 10 van de wet van 15.12.1980 om in zijn eigen behoeften en deze van zijn familieleden te voorzien, teneinde dat deze laatsten niet ten laste van de openbare overheden zouden vallen. Uit de aangebrachte documenten blijkt dat het gezin van 9 januari 2012 tot 31.08.2012 OCMW-steun genoot. Tevens werden slechts 3 loonfiches overgemaakt werden waarvan slechts 1 maand met voldoende inkomsten, voor de laatste loonfiche (december 2012) werd slechts een bedrag van 80 euro uitbetaald.

Er zijn onvoldoende aanwijzingen dat de echtgenoot en betrokkene hebben getracht en nog trachten om deze situatie te wijzigen: er werden slechts 3 loonfiches overgemaakt, waarvan voor de laatste maand (december 2012) er slechts een inkomen was van 80 euro.

Betrokkene ondertekende op 08.04.2013 een document waarbij bewijzen worden gevraagd die onze dienst moet toelaten de situatie van betrokkene te onderzoeken, zoals gesteld in artikel 11 §2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980: 'Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van haar verblijf in het Rijk, alsmede het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met haar land van herkomst.

Na een onderzoek betreffende de voorwaarden bepaald in artikel 11 §2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980 (aard en hechtheid van de gezinsband, duur verblijf in het Rijk, familiebanden of culturele / sociale banden met land van herkomst) blijkt het volgende

Een attest waaruit blijkt dat betrokkene zich ingeschreven heeft voor een cursus Nederlands: aangezien het volgen van de Nederlandse les een verplichting is, toont dit niet aan dat betrokkene op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken.

Een attest waaruit blijkt dat haar eerste kindje, genaamd (..) ingeschreven is in de gemeentelijke basisschool te Borgerhout sedert 09.01.2012, en een attest van de kinderopvang van het 2^e kindje, genaamd (..).

De vader van de kinderen is geïnterneerd in de gevangenis, dus het is absoluut niet geweten wanneer zich een verandering in de situatie kan voordoen.

Gezien de kinderen nog niet leerplichtig zijn, kan eveneens niet gesteld worden dat een terugkeer naar het land van herkomst schadelijk zou zijn voor betrokkene en de kinderen.

Tevens blijkt dat mevrouw niet gewerkt heeft in België. Op de vraag of er een reële mogelijkheid tot tewerkstelling is, is het antwoord negatief.

Betrokkene heeft nog veel familie in het buitenland

Aangezien betrokkene pas op 24.06.2010 in België aangekomen is, weegt de korte duur van het verblijf niet op tegen het niet verlengen van het verblijfsrecht. Betrokkene verbleef 24 jaar in Marokko en iets meer dan 2 jaar in België: omwille van de korte duur van het verblijf in België is het eveneens ondenkbaar dat er geen familiebanden of culturele of sociale banden meer bestaan met haar land van herkomst. De aard en de hechtheid van de gezinsband wegen niet op tegen het niet voldoen aan de voorwaarde van de bestaansmiddelen.

Aangezien betrokkene geen andere bewijzen voorlegt, kan gesteld worden dat op basis van deze documenten niet kan afgeleid worden dat een terugkeer naar het land van herkomst schadelijk zou zijn voor betrokkene en haar kinderen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 11, §2, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“Verwerende partij nam een beslissing op basis van artikel 11 §2, eerste lid, 1° met name dat de vervoegde vreemdeling niet meer voldoende bewijst dat hij nog over voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in §5 beschikt.

Artikel 11, §2, tweede lid Vreemdelingenwet bepaalt dat ‘De op het punt 1°, 2° of 3° gebaseerde beslissing mag enkel getroffen worden gedurende de eerste drie jaar na de afgifte van de verblijfstitel of, in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §§3 of 4, na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend.’

Verzoekster vroeg een visum type D aan in Marokko op 26 februari 2009. Dit werd haar toegestaan en zij kwam samen met hun gemeenschappelijk zontje in maart 2010 naar België (stuk nr. 3). Zij is meteen naar de gemeente gegaan om haar in te schrijven, ze moest nog enige tijd wachten vooraleer ze een afspraak kreeg, ze verkreeg haar kaart eind oktober 2010.

De aanbieding bij de gemeente en de aanvraag tot verblijf (en afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend) vond aldus reeds plaats voor 16 mei 2010, dit is meer dan drie jaar voor het nemen van de beslissing van 16 mei 2013.

De beslissing gebaseerd op artikel 11§2, eerste lid, 1° is dus onwettelijk, gezien dergelijke beslissing enkel kon getroffen worden gedurende de eerste drie jaar na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend.

Het verzoek tot nietigverklaring dient dan ook ontvankelijk en gegrond verklaard te worden.”

2.2. De Raad stelt vast dat uit het door verweerder neergelegde administratief dossier blijkt dat verzoekster, in functie van haar huwelijk met een in België verblijvende man, in het bezit gesteld werd van een visum type D en dat zij zich op 5 oktober 2010 aanmeldde bij de vreemdelingendienst van de stad Antwerpen om zich te laten inschrijven. Zij werd dezelfde dag in het bezit gesteld van een verblijfsattest (bijlage 15) dat geldig was tot 19 november 2010 en waarbij verwezen werd naar artikel 119 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981).

Voormelde bepaling luidt als volgt:

“Telkens wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan hetzij tot inschrijving van de vreemdeling die zich aanmeldt, hetzij tot afgifte van de verblijfs- of vestigingsvergunning of van om het even welk verblijfsdocument, dient het een document overeenkomstig het model van bijlage 15, af te geven.

Dit document levert het bewijs dat de vreemdeling zich bij het gemeentebestuur heeft aangemeld en dekt voorlopig zijn verblijf; de geldigheidsduur ervan mag de vijfenveertig dagen niet overschrijden.

Deze bepaling is niet van toepassing op burgers van de Unie in het kader van titel II, hoofdstuk I.”

Op het verblijfsattest dat verzoekster werd ter hand gesteld is voorts uitdrukkelijk vermeld dat het geldt *“als bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister indien het wordt afgeleverd in het kader van een vestigingsaanvraag (art. 30 – art. 69sexies), of in het kader van de afgifte van een verblijfsvergunning / vestigingsvergunning / elektronische vreemdelingenkaart (art. 119).”*

Het staat derhalve niet ter discussie dat verzoekster sedert 5 oktober 2010 beschikt over een voorlopig verblijfsdocument waaruit de inschrijving in het vreemdelingenregister blijkt. Uit de aan de Raad ter beschikking gestelde stukken blijkt dat verweerder vervolgens, van zodra dit materieel mogelijk was, overging tot de afgifte van een vreemdelingenkaart.

Daarnaast moet worden gesteld dat de wetgever heeft voorzien dat het verblijfsrecht van een vreemdeling, die op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet werd toegelaten tot een verblijf, kan worden beëindigd indien de vervoegde vreemdeling niet beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen.

Artikel 11, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende:

“De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven:

1° de vreemdeling voldoet niet meer aan een van de in artikel 10 bepaalde voorwaarden;”

Artikel 11, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt verder:

“De op het punt 1°, 2° of 3° gebaseerde beslissing mag enkel getroffen worden gedurende de eerste drie jaar na de afgifte van de verblijfstitel of, in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §§ 3 of 4, na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend.”

Uit deze bepalingen blijkt evenwel ook dat de mogelijkheid om het verblijfsrecht te beëindigen van een vreemdeling die op basis van artikel 10 van de Vreemdelingenwet tot een verblijf werd toegelaten beperkt is in de tijd. In beginsel kan verweerder het verblijfsrecht slechts beëindigen gedurende een periode van drie jaar te rekenen vanaf de afgifte van de verblijfstitel die op basis van artikel 10 van de Vreemdelingenwet werd toegestaan.

Uit artikel 12 van de Vreemdelingenwet blijkt dat het de bedoeling van de wetgever was dat de vreemdeling die beschikte over een visum type D (gezinshereniging) en die zich bij het gemeentebestuur aanmeldde dadelijk in het bezit zou gesteld worden van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister. De beslissing tot toelating tot een verblijf werd immers voor zijn aankomst in het Rijk reeds genomen (cf. *Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2478/001, 63*). Artikel 25/3, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 bepaalt dan ook dat indien de vreemdeling die naar België komt in het bezit is van een toelating tot verblijf krachtens artikel 10 van de Vreemdelingenwet het gemeentebestuur hem in het vreemdelingenregister dient in te schrijven en hem een bewijs van inschrijving in dit register dient af te geven. Ingevolge de invoering van de elektronische verblijfskaart is het in de praktijk niet meer mogelijk om de vreemdeling die zich aanmeldt met een visum type D (gezinshereniging) onmiddellijk in het bezit te stellen van de verblijfstitel waaruit blijkt dat hij tot een verblijf van beperkte duur toegelaten is. De betrokken vreemdeling wordt, zoals in casu, daarom in eerste instantie, overeenkomstig artikel 119 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, in het bezit gesteld van een bijlage 15. Artikel 11, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet voorziet dat de termijn van drie jaar waarbinnen een verblijfsrecht kan beëindigd worden ingaat na *“de afgifte van een verblijfstitel”*. Gelet op de door de wetgever gebruikte bewoordingen kan dan ook niet worden gesteld dat voormelde termijn enkel zou ingaan op het ogenblik van de afgifte van een A-kaart en niet op het ogenblik van de afgifte van andere verblijfsdocumenten waaruit de inschrijving in het vreemdelingenregister blijkt en die werden afgegeven om de periode te overbruggen die vereist is voor het aanmaken van een elektronische verblijfskaart. Ook uit de memorie van toelichting bij de wet waarbij voormelde termijnbepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd kan geen dergelijk beperkende interpretatie worden afgeleid. Een dergelijke restrictieve interpretatie is ook niet te verantwoorden nu deze aanleiding zou kunnen geven tot een ongelijke behandeling van vreemdelingen. Uit artikel 11, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet blijkt immers dat de termijn waarbinnen een verblijfsrecht kan beëindigd worden ten aanzien van een vreemdeling die, op basis van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, een aanvraag om tot een verblijf toegelaten te worden indient in België een aanvang neemt na de afgifte van een document waaruit blijkt dat een (ontvankelijke) aanvraag werd ingediend. Een vreemdeling die beschikt over een visum type D (gezinshereniging) dient evenwel geen afzonderlijke formele aanvraag meer in te dienen om te laten vaststellen dat hij tot een verblijf is toegelaten. Er werd voor zijn aankomst in het Rijk immers al vastgesteld dat hij voldoet aan de voorwaarden om tot een verblijf te worden toegelaten. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat de termijn waarbinnen het bestuur zou kunnen optreden indien de vreemdeling over een visum type D beschikt pas zou ingaan op het ogenblik dat de betrokken vreemdeling in het bezit gesteld wordt van een A-kaart, terwijl deze termijn ten aanzien van een vreemdeling die via de gemeentelijke diensten een dergelijke aanvraag indient, reeds zou beginnen te lopen vanaf de datum van de aanvraag tot afgifte van een A-kaart. Een dergelijke interpretatie zou de vreemdeling die ervoor opteert met een visum type D naar België af te reizen in een minder voordelige situatie plaatsen, terwijl uit de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen blijkt dat dit regime nochtans de regel is en dus niet kan verondersteld worden dat de wetgever er personen wenste toe aan te zetten van deze regel af te wijken (cf. *Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2478/001, 64*).

Gelet op voorgaande vaststellingen moet de datum waarop verzoekende partij zich bij het gemeentebestuur aanmeldde en een eerste verblijfstitel (bijlage 15) ontving, in casu 5 oktober 2010, in aanmer-

king genomen worden om na te gaan of verweerder nog in de mogelijkheid was om het verblijfsrecht dat verzoekster verwierf op basis van haar huwelijk met een in België verblijvende Marokkaanse man te beëindigen.

In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt blijkt niet dat zij zich voor 5 oktober 2010 bij het gemeentebestuur heeft aangemeld om zich te laten inschrijven. Gelet op het feit dat de bestreden beslissing genomen werd op 16 mei 2013, blijkt derhalve dat de verwerende partij binnen de voorziene termijn van drie jaar, te rekenen vanaf 5 oktober 2010, haar beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht heeft genomen.

2.3. Het eerste middel is ongegrond.

2.4. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 11, §2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 EVRM, van de artikelen 7 en 9 van het IVRK alsook schending van de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“Schending van artikel 11,§2, vijfde lid Vreemdelingenwet, schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, schending van artikel 7 en 9 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind en een schending van de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en zoals vervat in artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoekster kan zich bovendien geenszins vinden in de motivering van de bestreden beslissing, omwille van de volgende redenen.

1. Artikel 11 Vreemdelingenwet bepaalt de voorwaarden die voldaan moeten zijn vooraleer een beslissing tot intrekking van verblijf kan genomen worden. Zo wordt er onder meer het volgende vereist: "Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst." (eigen onderlijning)

Indien we kijken naar de bestreden beslissing, blijkt echter dat verwerende partij geen rekening hield met de aard en de hechtheid van de gezinsband tussen verzoekster en haar echtgenoot.

Verwerende partij stelt in algemene termen dat ook de aard en hechtheid van de gezinsband onderzocht werd. Zij vermeldt echter niet expliciet waarom deze al dan niet voldoende hecht zou zijn. Overeenkomstig de formele motiveringsplicht moeten de feitelijke en juridische motieven in de beslissing zelf worden weergegeven, hetgeen in casu niet gebeurde.

*De enige vermelding in de beslissing met betrekking tot het gezinsleven van verzoekster is: *De vader van de kinderen is geïnterneerd in de gevangenis, dus is het absoluut niet geweten wanneer zich een verandering in de situatie kan voordoen.*

Verwerende partij verbindt aan deze vermeldingen echter geen consequenties. Verzoeker heeft er het raden naar: betekent dit dat de gezinsband niet hecht genoeg is? Dat de aard niet voldoende is om als 'gezinsband' te kunnen bestempelen? En waarom dan niet? De motieven werden niet duidelijk in de beslissing weergegeven.

Verder gebiedt de materiële motiveringsplicht dat iedere bestuurshandeling wordt gedragen door motieven die in rechte en feite aanvaardbaar zijn. Daaruit volgt dat de motieven op zijn minst feitelijk juist en draagkrachtig dienen te zijn. Een motivering die slechts rekening houdt met bepaalde zaken in een dossier en niet met andere fundamentele elementen is niet afdoende. Inzake de toepassing van artikel 11 §2 van de Vreemdelingenwet geldt bovendien een bijzondere motiveringsplicht.¹

Verwerende partij stelt dat de vader van de kinderen is geïnterneerd in de gevangenis en dat het niet geweten is wanneer er een verandering in de situatie kan voordoen. Ten eerste is verzoekers' echtgenoot reeds eerder opgenomen in het verleden in het jaar 2012, nadien mocht hij terug naar huis. De kans dat verzoekers' echtgenoot ook nu opnieuw naar huis kan na enige tijd is reëel. Bovendien is het buiten hun wil dat zij elkaar niet meer elke dag kunnen zien en tijdelijk niet meer samenwonen. Verwerende partij kan dit argument niet gebruiken om te oordelen over de hechtheid van het gezin. Deze omstandigheid maakt immers een situatie van overmacht uit. Uw Raad oordeelde overigens in een arrest van 22 februari 2010 dat de detentie van de echtgenoot overmacht uitmaakt en dat de verwerende partij aldus haar beslissing niet kon motiveren op basis van de afwezigheid van samenwoning. Het betrof hier een beslissing in toepassing van artikel 10 §2, 2° (en niet 1°), maar deze rechtspraak kan wel parallel toegepast worden inzake het begrenzen van de term 'overmacht'.²

Er werd in casu een absoluut gebrekkig onderzoek naar de aard, duur en hechtheid van de gezinsband gevoerd.

De omstandigheid dat verzoeksters' echtgenoot geïnterneerd werd houdt niet in dat er geen gezinsleven meer kan bestaan. In casu blijkt dat verzoekster nog een zeer hecht gezinsleven lijdt hier in België, ondanks het feit dat ze momenteel niet samenwoont met haar partner. Verzoekster gaat haar echtgenoot immers drie keer per week samen met de kinderen bezoeken van twee en vier jaar oud, waardoor zij nog een zeer sterk gezinsleven leiden (stuk nr. 7). Verzoekster telefoneert haar echtgenoot ook dagelijks. Verzoekster heeft haar echtgenoot reeds leren kennen in Marokko in het jaar 2007. Zij hebben reeds twee jonge kindjes samen, één van twee jaar oud, en één van vier jaar oud. Ook met de duur en aard van hun gezinsleven werd aldus op geen manier rekening gehouden.

In een arrest van 26 april 2010 oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over een al dan niet bestaan van een effectief gezinsleven: "Z'OE s'est fondé sur le listing des visites du mari de la PR emprisonné et a estimé au 'une seule visite en trois mois et demi suffisait à entretenir que les conjoints n'entretenaient pas ou plus de vie conjugale effective. Or, la PR avance l'état de grossesse à risque impliquant des difficultés de déplacements. Il s'ensuit au'en se limitant à ce listing, sans interroger la PR ou son conjoint l'OE n'a pas procédé à un examen suffisant des éléments du dossier "3 (onderlijning toegevoegd).

A contrario kan worden afgeleid dat driewekelijkse bezoeken en dagelijkse telefoontjes, wel als een effectief gezinsleven kan worden beschouwd. Bovendien was het de taak van verwerende partij om dit gezinsleven na te gaan. Indien zij dit had gedaan, had zij snel te weten gekomen dat dit inderdaad een hecht is, dat deze al lange tijd bestaat en dat zij gezamenlijk ondertussen al een tweede kindje hebben.

Voorts, wat betreft het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst, is het verwerende partij volledig ontgaan dat verzoeksters' gehele familie zich hier ook in België bevindt. De enige die zich nog in Marokko bevindt is haar moeder van 62 jaar. Haar vader is gestorven, al haar broers, zussen, neven, nichten, ooms, tantes en schoonfamilie bevinden zich in België of Nederland (stuk nr. 8 en 9). Verwerende partij houdt het bij een blote bewering met name:

*"*Betrokkene heeft nog veel familie in het buitenland. " Deze stelling is volledig onjuist zoals hierboven aangegeven. De motieven in de beslissing zijn niet feitelijk juist en draagkrachtig. Verder stelt verwerende partij:*

*"*Aangezien betrokkene pas op 24 juni 2010 in België aangekomen is, weegt de korte duur van het verblijf niet op tegen het niet verlengen van het verblijfsrecht. Betrokkene bleef 24 jaar in Marokko en iets meer dan 2 jaar in België. Omwille van de korte duur van het verblijf in België is het eveneens ondenkbaar dat er geen familiebanden of culturele of sociale banden meer bestaan met haar land van herkomst. De aard en de hechtheid van de gezinsband wegen niet op tegen het niet voldoen aan de voorwaarde van de bestaansmiddelen. " Ook deze stelling klopt niet. Zij is niet 'iets meer' dan twee jaar in België. Zij is reeds meer dan drie jaar in België. Dit blijkt uit de binnenkomststempels van haar paspoort en de verklaring van lidmaatschap waaruit blijkt dat ze sinds 2 maart 2010 werd ingeschreven (stuk nr. 3 en 10). Verwerende partij motiveert haar beslissing opnieuw foutief. Verwerende partij kan er overigens niet zomaar van uitgaan dat aangezien zij tot haar 24ste in Marokko heeft gewoond dat zij daar nog nauwe familiebanden of culturele of sociale banden heeft. Zoals hierboven aangehaald is dit niet het geval, verwerende partij heeft gebrekkig onderzoek gevoerd naar de voorwaarden in artikel 11 Vreemdelingenwet.*

Tenslotte vervolledigt verwerende partij haar 'onderzoek' door te stellen dat betrokkene een cursus Nederlands heeft gevolgd maar dit feit niet aantoonde dat zij geïntegreerd is, dat er wel een attest van inschrijving van haar zoon op de school en kinderopvang is maar dat de kindjes niet leerplichtig zijn en dat aldus een terugkeer naar het land van herkomst voor hen evenmin schadelijk zou zijn. En dat verzoekster niet gewerkt heeft en dat er geen reële mogelijkheid tot tewerkstelling zou zijn. Vooreerst zijn dit geen argumenten die dienen ter onderzoek van "de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst. ". Ten tweede zijn deze argumenten evenmin feitelijk juist. Zo is verzoekster wel geïntegreerd na drie jaar verblijf in België. Dit kan zij niet aantonen via documenten als cursussen, maar dit uit zich in het dagelijkse gemeenschapsleven met haar kennissen- en familiale contacten hier in België. Zo is een sturen van de kindjes naar Marokko wel schadelijk voor hen, niet persé omwille van de scholing, maar vooral omdat zij gescheiden worden van hun papa, op dergelijk jonge leeftijd. Verzoekster heeft bovendien wel een mogelijkheid tot tewerkstelling, zij is enorm werkwilleg en kan niet begrijpen waarom verwerende partij dergelijke blote bewering meegeeft.

Door in de beslissing louter dergelijk motief te hanteren met betrekking tot de gezinsband (de internering en de onzekere verandering van deze situatie), en door dergelijk gebrekkig onderzoek te verrichten naar deze gezinsband alsook de duur van haar verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van

familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst schendt verwerende partij niet enkel haar motiveringsplicht, maar ook artikel 11 Vreemdelingenwet.

2. Door geen rekening te houden met de gezinsband tussen verzoekster, haar echtgenoot en hun kindjes, schendt verwerende partij voorts ook artikel 8 EVRM.

De bestreden beslissing waarbij verzoeksters' verblijfsrecht ingetrokken wordt betreft geen eerste beslissing met betrekking tot de toelating tot het grondgebied gezien verzoekster als echtgenote van een persoon met een verblijfsrecht van onbepaalde duur reeds toegang had tot het grondgebied. Volgens de rechtspraak van het EHRM, zoals geciteerd in de vaste rechtspraak van uw Raad, gaat het dan ook om een inmenging in de zin van artikel 8 EVRM.

Er hoeft met andere woorden een toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM te gebeuren. De inmenging moet in overeenstemming zijn met de wet, noodzakelijk zijn in een democratische samenleving en legitiem zijn.

Hiervoor werd er reeds aangetoond waarom deze inmenging niet in overeenstemming is met de wet: artikel 11 Vreemdelingenwet vereist immers dat er rekening wordt gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, hetgeen in casu niet gebeurde. Daarenboven is de inmenging ook niet noodzakelijk in een democratische samenleving.

Zoals het EHRM in *Maslov t. Oostenrijk* heeft gesteld:

"However, their decisions in this field must, in so far as they may interfere with a right protected under paragraph 1 of Article 8, be necessary in a democratic society, that is to say justified by a pressing social need and, in particular, proportionate to the legitimate aim pursued (see, for instance, *Üner v. the Netherlands* [GCJ, no. 46410/99, § 54, ECHR-2006- ...; *Boultif v. Switzerland*, no. 54273/00, § 46, ECHR 2001-IX with a reference to *Dalia v. France*, judgment of 19 February 1998, Reports of Judgments and Décisions 1998-1, p. 91, § 52, and *Mehemi v. France*, judgment of 26 September 1997, Reports 1997-VI, p. 1971, § 34). " (bijlage 17, par. 33).⁴

Er moet dus een prangende sociale nood zijn en de inmenging moet proportioneel zijn met betrekking tot het legitieme doel. In casu is er geen enkele proportionaliteitstoets gevoerd. Verwerende partij stelt wel kort dat "de aard en de hechtheid van de gezinsband niet opwegen op tegen het niet voldoen aan de voorwaarde van de bestaansmiddelen ", maar zoals hierboven reeds vastgesteld, werd de aard en hechtheid van de gezinsband geenszins onderzocht, afgezien van de loutere stelling dat verzoekers' echtgenoot geïnterneerd werd.

Indien de belangenafweging correct zou gemaakt worden, quod non, dan dient het belang van de Belgische overheid geplaatst te worden tegenover het recht van verzoekster en haar gezin op een gezinsleven. Het belang voor verzoekster en diens gezin is het recht op een gezinsleven op zich, gezien het gezinsleven onmogelijk buiten België kan plaatsvinden. Verzoeksters' echtgenoot kan immers niet mee verhuizen, aangezien hij momenteel geïnterneerd is. Daarnaast kan men ook niet verwachten van een persoon met een onbeperkt verblijfsrecht in België, dat hij dit recht zou opgeven om mee naar Marokko te verhuizen. Verzoeksters' echtgenoot heeft het recht om zijn kindjes te zien opgroeien, en zijn kindjes hebben het recht om hun vader regelmatig te zien. In de zaak *Üner t. Nederland* besliste het EHRM dat er rekening dient gehouden te worden met het belang van de kinderen en hun welzijn met betrekking tot een mogelijke terugkeer naar het land van herkomst.

De bestreden beslissing schond op die manier verschillende rechten uit het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind.

Kinderen hebben namelijk op basis van artikel 7 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind het recht om door hun ouders verzorgd te worden.

Art. 7. 1. Het kind wordt onmiddellijk na de geboorte ingeschreven en heeft vanaf de geboorte het recht op een naam, het recht een nationaliteit te verwerven en, voor zover mogelijk, het recht zijn ouders te kennen en door hen te worden verzorgd.

In toepassing van artikel 9 van ditzelfde verdrag hebben Sabir en Marwan het recht niet gescheiden te worden van hun ouders, en in de mate van het mogelijke een effectief contact te hebben met hen:

Art. 9. 1. De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten, onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijke recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind.

Ook verzoekster wil nog steeds een gezinsleven met haar echtgenoot behouden, en ook deze laatste hecht enorm veel belang aan het driewekelijkse contact met zijn echtgenote. Dat zij voorlopig contact moet houden in de omstandigheden dat haar echtgenoot geïnterneerd is, is moeilijk, maar is beter dan geen contact. Zij bellen dagelijks en spreken driewekelijks af. Dit contact kan er niet meer zijn wanneer zij naar Marokko zouden worden gestuurd. Bovendien, zoals reeds aangehaald, bestaat er een reële kans dat verzoeksters' echtgenoot terug naar huis komt. Verder werd hun ene kindje (..) geboren in België, heeft deze nooit een ander land gekend en beschikt deze over een verblijfsrecht van onbepaalde

duur in ons land. Hij werd niet betrokken in de beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

In casu werd er aldus helemaal geen rekening gehouden met het belang van de kinderen noch vond er een evenredigheidstoets plaats. Het bestuur was nochtans op de hoogte van de gezinstoestand, doch heeft hierover geen degelijk motief in de bestreden beslissing opgenomen.

De belangenafweging vereist door artikel 8 EVRM laat niet anders toe dan te besluiten dat er een verboden inmenging is geweest in het recht op gezinsleven van verzoekster en haar gezin en dat er een positieve verplichting is voor de Belgische overheid om verzoekster het verblijf op het grondgebied toe te staan.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besloot overigens ook in die zin in zijn arrest van 6 augustus 2010 (nr. 47 089) dat "Ze Conseil observe, pareillement, qu'il ne ressort pas de la motivation de la décision querellée que la partie défenderesse a pris en considération l'ensemble des particularités du cas d'espèce dont, notamment, les intérêts en présence au regard de l'article 8 CEDH visé au moyen. (...) Dans ces conditions, la partie défenderesse ne pouvait ignorer qu' il existait des indications sérieuses et avérées que la prise de l'acte attaqué puisse porter atteinte à un droit fondamental protégé par des instruments juridiques internationaux liant l' Etat belge, à savoir, l'article 8 CEDH, de telle sorte qu' il lui incombait; à tout le moins, de procéder à un examen attentif de la situation et de réaliser la balance des intérêts en présence. La décision entreprise ne contenant cependant, aucune motivation spécifique quant à ce, le Conseil ne veut que considérer au 'il n 'est pas en mesure d' exercer son contrôle de légalité sur cet aspect de l'acte attaqué, en telle sorte que le moyen doit être tenu pour fondé sur ce point. "onderlijning toegevoegd).

Het verzoek tot nietigverklaring dient dan ook ontvankelijk en gegronnd verklaard te worden."

2.5. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.6. Artikel 11, § 2, voorlaatste lid van de Vreemdelingenwet luidt:

"Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst."

2.7. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij bij schrijven van 28 november 2011 werd uitgenodigd informatie te verstrekken teneinde het bestuur toe te laten een onderzoek te verrichten naar haar gezinsbanden in het Rijk, de duur van haar verblijf alsook het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst. Volgende vragen werden aan de verzoekende partij gesteld:

- 1) De bestaansmiddelen: werkt betrokkene of heeft hij gewerkt; en zo ja, gedurende welke periode (bewijs)?
- 2) Is er een reële mogelijkheid tot tewerkstelling?
- 3) Andere gunstige of ongunstige opmerkingen vanwege uw diensten (bv. Openbare orde).
- 4) Hoelang verblijft betrokkene in België?
- 5) Heeft betrokkene familie in het buitenland?
- 6) Is betrokkene geïntegreerd in de Belgische maatschappij? Hoe? Zijn er hiervan bewijzen?
- 7) Heeft betrokkene nog sociale of culturele banden met het land van herkomst?
- 8) Heeft betrokkene andere gezinsleden die bij hem inwonen? Indien ja, hoe hecht is de band met deze perso(n)en(en)?
- 9) Een recent bewijs van goed gedrag en zeden in België.
- 10) Een attest ziekenfonds waaruit blijkt dat het gehele gezin verzekerd is.

In antwoord op deze vragen stelde verzoekende partij blijkens het administratief dossier:

- 1) Neen.
- 2) Neen.
- 3) ?
- 4) Bijna 2 jaar.
- 5) Ja – Marokko.
- 6) Staat op wachtlijst Nederlandse les, brengt nog bewijs binnen.
- 7) Ja, nog veel familie in het buitenland.
- 8) Ja, haar man + 2 kinderen (echtgenoot verblijft voorlopig in de gevangenis).
- 9) Wordt nog binnengebracht.
- 10) Wordt nog binnengebracht.

Gelet op het antwoord van de verzoekende partij dat haar echtgenoot in de gevangenis verblijft, heeft het bestuur op 5 maart 2012 de gevangenisdirecteur van Merksplas aangeschreven met de vraag een bezoekerslijst van haar echtgenoot voor te leggen. Deze bezoekerslijst werd op 5 maart 2012 doorgefaxt aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

2.8. Verzoekende partij betoogt vooreerst dat het bestuur geen rekening heeft gehouden met de aard en de hechtheid van haar gezinsband. Zij meent dat niet vermeld wordt waarom deze niet voldoende hecht is. Zij stelt dat het reëel is dat haar echtgenoot opnieuw naar huis kan na enige tijd en dat het buiten hun wil om is dat zij thans niet samenwonen. Het feit dat haar echtgenoot geïnterneerd is houdt niet in dat er geen gezinsleven is. Zij stelt dat zij haar echtgenoot drie maal per week samen met de kinderen gaat bezoeken en verder dagelijks met hem telefoneert.

2.9. Uit het onder punt 2.7. vermelde blijkt evenwel dat, in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, het bestuur wel degelijk een onderzoek heeft gevoerd naar de gezinsband en de aard en de hechtheid ervan. Uit dit onderzoek is gebleken dat de echtgenoot van de verzoekende partij geïnterneerd is en thans in de gevangenis verblijft. Verder blijkt dat een bezoekerslijst werd opgevraagd waaruit inderdaad blijkt dat verzoekende partij haar echtgenoot in het verleden op regelmatige basis ging bezoeken. Evenwel, en dit in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, blijkt nergens uit dat zij sinds haar laatste bezoek van 17 december 2011 haar echtgenoot nog heeft opgezocht. Immers, de bezoekerslijst die de gevangenis heeft overgemaakt situeert het laatste bezoek van verzoekende partij op 17 december 2011. Ook uit stuk 7 dat verzoekende partij voegt aan haar verzoekschrift kan niet opgemaakt worden dat zij haar echtgenoot nadien nog (regelmatig) bezocht. Dit stuk 7 betreft slechts de namen van mensen die toegelaten zijn om haar echtgenoot te bezoeken doch dergelijk stuk is geen bewijs dat verzoekende partij haar echtgenoot ook daadwerkelijk nog bezoekt of nog, dat zij dit op regelmatige basis doet zodat er sprake kan zijn van een hechte relatie. Alleszins blijkt hier geenszins de intensiteit van de contacten uit. Voorts blijkt evenmin dat verzoekende partij haar kinderen ook daadwerkelijk meenam of -neemt op bezoek bij haar echtgenoot respectievelijk de vader van haar kinderen. De Raad benadrukt dat het aan de verzoekende partij toekwam om – nu zij daartoe expliciet werd uitgenodigd – alle gegevens aan te brengen die zij nuttig achtte om haar gezinsband met haar echtgenoot toe te lichten. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij zich dienaangaande beperkte tot de mededeling dat haar echtgenoot in de gevangenis verblijft, zonder meer. Het bestuur heeft zelf dan nog extra stappen ondernomen om na te gaan of er nog effectief contact is tussen verzoekende partij en haar echtgenoot, waarbij het laatste contact gesitueerd werd op 17 december 2011, dit terwijl de vraag op 5 maart 2012 werd gesteld. Meteen is duidelijk dat verzoekende partij zelf heeft nagelaten voor het treffen van de bestreden beslissing concrete gegevens

aan het bestuur over te maken inzake de hechtheid van haar gezinsband met haar echtgenoot. Het verdere onderzoek van het bestuur dienaangaande leverde slechts contacten tussen verzoekende partij en haar echtgenoot tot 17 december 2011 op. Uit niets blijkt voorts dat de kinderen ook effectief een hecht contact hebben met de vader.

Gelet op al deze gegevens is het geenszins kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris in casu oordeelt: *“De vader van de kinderen is geïnterneerd in de gevangenis, dus het is absoluut niet geweten wanneer zich een verandering in de situatie kan voordoen”* alsook: *“De aard en de hechtheid van de gezinsband (niet opwegen) tegen het niet voldoen aan de voorwaarde van de bestaansmiddelen.”*

2.10. Verzoekende partij betoogt voorts dat haar hele familie zich in België bevindt. De enige die nog in Marokko is, is haar moeder van 62 jaar. Verzoekende partij voegt stukken aan het verzoekschrift om haar standpunt kracht bij te zetten. Zij stelt dat verwerende partij het bij een blote bewering houdt dat zij nog veel familie heeft in het buitenland. Verder betoogt zij al meer dan drie jaar in België te zijn en dat de verwerende partij er niet zomaar van kan uitgaan dat aangezien zij tot haar vierentwintigste in Marokko heeft gewoond zij daar nog nauwe familiebanden of culturele of sociale banden heeft.

2.11. Waar verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij zich beperkt tot een blote bewering inzake het motief: *“Betrokkene heeft nog veel familie in het buitenland.”* kan de Raad haar geenszins volgen. Immers blijkt uit nazicht van het administratief dossier dat verzoekende partij dergelijke verklaring, met name dat zij nog veel familie heeft in het buitenland, zelf heeft afgelegd naar aanleiding van de vragen die haar gesteld werden (zie punt 2.7). Zij heeft dienaangaande verklaard dat zij nog familie heeft in Marokko en dat zij aldaar nog sociale en culturele banden heeft. Door thans bloot te betogen dat enkel haar moeder nog in Marokko zou verblijven, slaagt verzoekende partij er geenszins in afbreuk te doen aan voorgaand motief dat zij nog veel familie heeft in Marokko, hetgeen gesteund is op haar eigen verklaringen. Naast de vaststelling dat verzoekende partij geen gewag heeft gemaakt van familieleden in België en Nederland voor het treffen van de bestreden beslissing en de wettigheid van de bestreden beslissing dient nagegaan te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur beschikte voor het treffen van de bestreden beslissing, dient alleszins gesteld dat het loutere feit dat familieleden van verzoekende partij in België en Nederland verblijven niet inhoudt dat zij geen familieleden meer zou hebben in het land van herkomst zodat dergelijk argument evenmin afbreuk kan doen aan het desbetreffend motief.

2.12. Met haar kritiek dat zij al drie jaar verblijft op het Belgische grondgebied kan verzoekende partij evenmin het motief dat *“de korte duur van het verblijf (weegt) niet op tegen het niet verlengen van het verblijfsrecht. Betrokkene verbleef 24 jaar in Marokko en iets meer dan 2 jaar in België: omwille van de korte duur van het verblijf in België is het eveneens ondenkbaar dat er geen familiebanden of culturele of sociale banden meer bestaan met haar land van herkomst.”* kennelijk onredelijk doen bevinden. Immers is het niet betwist dat verzoekende partij meer dan 24 jaar in haar land van herkomst heeft verbleven. Gelet op dergelijk lange verblijfsduur, afgewogen tegen de korte verblijfsduur in België en de antwoorden van verzoekende partij waaruit blijkt dat haar culturele en sociale banden in België uiterst minimaal zijn, is het geenszins kennelijk onredelijk van het bestuur om te oordelen dat de korte verblijfsduur niet opweegt tegen het niet verlengen van het verblijfsrecht. Het blote betoog van verzoekende partij als zou zij geen familiale, culturele of sociale banden meer hebben met haar land van herkomst kan aan dit motief geen afbreuk doen.

2.13. Verzoekende partij is voorts niet ernstig waar zij stelt dat de elementen waarnaar zij bevraagd werd, niks te maken hebben met het onderzoek in toepassing van artikel 11, §2, voorlaatste lid van de Vreemdelingenwet. Het is geenszins kennelijk onredelijk dat bij de beoordeling van de aard en de hechtheid van de gezinsband van verzoekende partij, de duur van haar verblijf in het Rijk, alsmede het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met haar land van herkomst, de verwerende partij nagaat in welke mate verzoekende partij in België geïntegreerd is teneinde dit af te wegen tegen de familiale, culturele of sociale banden in het land van herkomst. Het feit dat verzoekende partij slechts ingeschreven blijkt voor een cursus Nederlands, dat haar kinderen nog jong zijn en derhalve niet leerplichtig zodat een terugkeer geen schade teweegbrengt aan de kinderen alsook de vaststelling dat verzoekende partij nooit gewerkt heeft in België en de kans daartoe als nihil inschat, maakt dat de gemachtigde niet kennelijk onredelijk oordeelt dat het verblijf niet verder verlengd wordt, dit mede in het licht van de motieven omtrent haar verblijfsduur en familiale banden. De Raad benadrukt dat verzoekende partij de kans heeft gehad om haar banden met België aan te tonen. Door thans bloot te betogen dat zij wel degelijk geïntegreerd is in België, dat het terugsturen van de kinderen naar Marokko schadelijk is

omwille van het verlies aan contact met de vader, dit terwijl uit de bespreking hoger is gebleken dat niet is aangetoond dat de kinderen ook werkelijk contact onderhouden met de vader, en dat zij wel werkwilbig is, slaagt zij er niet in de motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk te laten bevinden.

2.14. Verzoekende partij meent voorts dat een schending van artikel 8 EVRM voorligt.

2.15. Artikel 8 van het EVRM bepaalt dat:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht, dan voorzover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en de vrijheden van anderen.”

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven is niet absoluut. Het kan immers door de Staten worden omschreven binnen de beperkingen die ze in paragraaf 2 van deze bepaling uitdrukkelijk hebben uiteengezet. De inmenging van het openbaar gezag is toegestaan voor zover bij de wet is voorzien, voor zover ze geïnspireerd is door een of meerdere van de vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het gezag om te bewijzen dat het de bekommernis heeft gehad om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht van de eiser op respect voor zijn familie- en gezinsleven. Het Hof heeft er reeds op gewezen dat artikel 8 van het EVRM positieve verplichtingen met zich kan meebrengen die inherent zijn aan een daadwerkelijk respect voor het familie- en gezinsleven en dat de principes die op dergelijke verplichtingen van toepassing zijn, vergelijkbaar zijn met de principes die de negatieve verplichtingen regelen. In beide gevallen dient rekening te worden gehouden met het juiste evenwicht dat dient te worden bereikt tussen de concurrerende belangen van het individu en van de samenleving in haar geheel. In beide gevallen beschikt de Staat over een zekere beoordelingsmarge (EHRM, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39 ; EHRM, Sen v. Nederland, 21 december 2001, § 31 ; EHRM, Ahmut v. Nederland, 28 november 1996, § 63 ; EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38 ; EHRM, Keegan v. Ierland, 26 mei 1994, § 49).

Inzake immigratie heeft de rechtspraak van het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het Verdrag als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgde om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM, Mokrani v. Frankrijk, 15 juli 2003, § 23 ; EHRM, Beldjoudi v. Frankrijk, 26 maart 1992, § 74 ; EHRM, Moustaquim v. België, 18 februari 1991, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de keuze, door de immigranten, van hun land van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op het grondgebied van dit land toe te staan (EHRM, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39). Krachtens een goed gevestigd principe van internationaal recht is het immers de taak van de Staten om de openbare orde te waarborgen, in het bijzonder in de uitoefening van hun recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga v. België, 12 oktober 2006, § 81 ; EHRM, Moustaquim v. België, 18 februari 1991, § 43 ; EHRM, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, 28 mei 1985, § 67), en zij zijn dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Wat de legaliteits- en legitimiteitscriteria betreft, is de beslissing genomen met toepassing van de Vreemdelingenwet bijgevolg in overeenstemming met artikel 8, tweede lid van het EHRM.

Wat het proportionaliteitsprincipe betreft, met andere woorden de afweging van de respectieve belangen van het individu en de samenleving in haar geheel, heeft het EHRM er reeds aan herinnerd dat in een zaak die zowel familie- en gezinsleven als immigratie betreft, de reikwijdte van de verplichtingen van de Staat om familieleden van personen die er leven op hun grondgebied toe te laten, afhangt van de specifieke situatie van de betrokkenen en van het algemeen belang (EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38). De factoren die in deze context in overweging dienen te worden genomen, zijn de mate waarin het familie- en gezinsleven daadwerkelijk belemmerd wordt, de reikwijdte van de banden die de betrokkenen hebben met de verdragsluitende Staat in het geding, de vraag of er al dan niet onoverwinnelijke obstakels zijn dat het gezin in het land van herkomst van een of meerdere van de betrokkenen leeft en de vraag of er elementen zijn die de controle van de immigratie betreffen

(bijvoorbeeld, voorgaande inbreuken op de wetten op de immigratie) of overwegingen van openbare orde die vóór een uitsluiting pleiten (Solomon v. Nederland (dec.), nr. 44328/98, 5 september 2000). In casu blijkt uit nazicht van het administratief dossier dat hoewel verzoekende partij reeds sinds 15 augustus 2007 gehuwd is, zij pas op 13 maart 2009 een aanvraag deed voor gezinshereniging. In tussentijd verbleef zij in Marokko waarbij uit de informatie van de Belgische ambassade blijkt dat haar echtgenoot maar één keer per jaar naar Marokko kwam. Bijgevolg verbleven verzoekende partij en haar echtgenoot gedurende meer dan anderhalf jaar elk in een ander land, ondanks hun relatie en waren de bezoeken aan elkaar ook minimaal. Verzoekende partij kwam dan uiteindelijk naar België en meldde zich aan bij de gemeente op 5 oktober 2010. Zij ging dan samenwonen met haar echtgenoot doch op verschillende tijdstippen werd hij opnieuw geïnterneerd zodat het samenwonen diverse keren onderbroken werd. Uit de bespreking hoger blijkt voorts dat enkel vaststaat dat verzoekende partij haar echtgenoot ging bezoeken tot 17 december 2011. Zij legt geen concrete gegevens voor waaruit ontegensprekelijk blijkt dat zij nadien nog regelmatige bezoeken afleg(de)(t) aan haar echtgenoot waardoor er sprake kan zijn van een hechte relatie. Evenmin blijkt dat de kinderen hun vader (regelmatig) gaan bezoeken. Er kan voorts bezwaarlijk gesteld worden dat andersoortige contacten via moderne communicatiemiddelen niet mogelijk zouden zijn, alleszins toont verzoekende partij dit niet aan. Verzoekende partij betoogt daarnaast zelf dat het niet onrealistisch is dat haar echtgenoot “ook nu opnieuw naar huis kan na enige tijd” zodat hem op dat ogenblik niks in de weg staat om verzoekende partij te vervoegen in Marokko, land waarvan hij zelf de nationaliteit heeft en er aldus van mag uitgegaan worden dat hij zich aldaar gemakkelijk opnieuw kan vestigen. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt voorts dat de echtgenoot van verzoekende partij in het verleden al eens naar Marokko is gegaan om aldaar opgenomen te worden in een psychiatrisch centrum. Zo blijkt dat de strafinrichting van Merksplas in het verleden al gevraagd had of het mogelijk was dat de echtgenoot van verzoekende partij zich in Marokko zou laten opnemen – gelet op zijn wens daartoe – en werd hij op 20 juni 2007 geplaatst in het Hopital Mohamed V te Marokko met als melding: “*plaatsing privé psychiatrische inrichting commis. bescherm. maatsch.*” Derhalve kan niet uitgesloten worden dat – indien de echtgenoot hier andermaal om verzoekt – dergelijke maatregel ook nu ingang zou kunnen vinden zodat het gezinsleven aldaar verder gezet kan worden. Zoals reeds hoger gesteld betreft het in casu voorts nog zeer jonge kinderen, zodat mag aangenomen worden dat zij weinig aanpassingsproblemen zullen ondervinden in Marokko. Voorts staat niets verzoekende partij eraan in de weg om – in bezit van de noodzakelijke documenten – naar België af te reizen teneinde haar echtgenoot te bezoeken. Gelet op de gegevens eigen aan deze zaak, met name dat verzoekende partij en haar echtgenoot in het verleden geruime tijd apart van elkaar verbleven hebben in andere landen en dit ondanks hun relatie, dat ook in België de samenwoning diverse malen verbroken werd wegens internering van de echtgenoot en het niet vaststaat dat er thans nog intensieve contacten zijn met de echtgenoot/vader, dat moderne communicatiemiddelen gebruikt kunnen worden om contact te behouden, dat niet uitgesloten is dat – ondanks de internering van de echtgenoot – deze kan overgeplaatst worden naar Marokko nu dit in het verleden ook al eens is gebeurd en dat verzoekende partij zelf betoogt dat het mogelijk is dat hij op korte termijn naar huis kan zodat dan zeker niks de echtgenoot verhindert om zich naar Marokko te begeven, dat de kinderen nog van zeer jonge leeftijd zijn zodat er mag aangenomen worden dat zij een groot adaptatievermogen hebben om zich te installeren in Marokko, kan een schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

2.16. Verzoekende partij voert tenslotte de schending aan van de artikelen 7 en 9 van het IVRK.

2.17. Inzake de aangevoerde schending van de artikelen 7 en 9 van het Kinderrechtenverdrag, merkt de Raad op dat deze artikelen wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoekende partij kan daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206). De bepalingen van het Kinderrechtenverdrag hebben ook niet tot gevolg dat de bepalingen van de Vreemdelingenwet hun geldingskracht zouden verliezen.

2.18. Het tweede middel is niet gegrond.

2.19. In een derde middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 10ter, §2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

"In artikel 10ter, §2, tweede lid Vreemd. Wet voorziet het volgende: "indien aan de voorwaarden betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen als bedoeld in artikel 10, §5 niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de vreemdeling die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling. "

In casu werd helemaal geen individuele behoefte-analyse gedaan. Er werd geen enkele inlichting gevraagd aan verzoeker met betrekking tot haar financiële situatie. Verwerende partij bleef hier in gebreke, waardoor artikel 10ter, §2, tweede lid Vreemd. Wet geschonden wordt.

Bovendien baseert verwerende partij ook hier zich op een argument dat in hoofde van verzoekster en haar echtgenoot overmacht uitmaakt. Het feit dat verzoeksters' echtgenoot ziek valt en geïnterneerd moet worden maakt een situatie van overmacht uit. Verzoeksters' uitgebreide familie staat bovendien ook klaar om haar financieel te steunen zoals blijkt uit de verklaringen (stuk nr. 8 en 9). Verzoekster ontvangt ook nog steeds kindergeld en geld vanuit de ziekteverzekering vanwege de ziekte van haar man. In casu werd hier op geen enkele manier rekening mee gehouden.

Omwille van de voorgaande redenen dient het verzoek tot nietigverklaring dan ook ontvankelijk en gegrond verklaard te worden."

2.20. Verzoekende partij kan hoegenaamd niet gevolgd worden in haar kritiek. Immers blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat zij een beroep deed op het OCMW om in haar behoeften te voorzien. Zelfs indien het gezin van verzoekende partij over andere bestaansmiddelen beschikte, dan nog dient vastgesteld dat zij zich diende te wenden tot het OCMW om in haar bestaan te voorzien. Bijgevolg blijkt dat verzoekende partij en haar gezin op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing niet beschikken over voldoende bestaansmiddelen teneinde niet ten laste te vallen van de openbare overheden zodat een onderzoek naar de eigen behoeften zich uiteraard niet opdringt omdat er geen sprake is van voldoende bestaansmiddelen om in de eigen behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden (cf. RvS 11 juni 2013, nr. 223.807). De loutere intentieverklaring van familieleden van verzoekende partij om in haar onderhoud te voorzien kan aan voorgaande hoegenaamd geen afbreuk doen.

2.21. Het derde middel kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf april tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER